

stiftede til den Brug, som man har paatænt. Jeg tror ikke, at der under dette Afsnit er flere Endringsforslag at omtale.

Naar den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at Udvalget har foranlediget en Udtalelse af Finansministeriet om, paa hvilken Maade Bestemmelsen i Lov af 1873 om Fritagelse for Bygningsafgift for Forsamlingshuse og lignende blev bragt i Anvendelse, og dertil knyttede en Bemærkning om, at efter hans Mening — saa vidt jeg forstod det, maatte saadanne Lokaler, der uden at have anden Anvendelse end den nævnte, stod i Forbindelse med en anden Bolig, ogsaa være fritagne — saa vil jeg sige, at det kan jo dog være noget vanskeligt at afgøre, om et saadant Lokale, der staar i Forbindelse med en anden Bolig, ikke ogsaa tjener til andet Brug end som bygnings-skattefrit Forsamlingslokale, og om dette andet Brug i saa Tilfælde maa anses for at være væsentligt eller ej. Jeg forstod imidlertid den ærede Ordfører saaledes, at han ikke indvendte noget imod Rigtigheden af den Grundlæggning ved Bestemmelsen af Spørgsmaalet, som er hævdet af Finansministeren, men jeg skal villig indrømme, at ved Anvendelsen deraf, som jo bliver en Skønssag, kan man subjektivt komme til ganske forskellige Betragtninger af det. Jeg vil sige, at i de Tilfælde, som ere komne til at foreligge for mig til Afgørelse, har jeg afgjort Sagen saa upartisk, som det har været mig muligt, blot med Henblik paa det rent faktisk foreliggende uden noget som helst andet HenSyn. Det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds (Bernsten) beklagede det Bevær, der var forbundet med at søge Fritagelse for en Afgift, som var bleven paalaagt ved Branddirektørens Opmaaling og selvfølgelig derefter opkrævet. Det er mig ikke ganske klart, om nogen anden Fremgangsmaade egentlig kan sølges end den, at det er Branddirektørens Bligt at opmaale Bygningen. Man kan ikke gøre Branddirektørerne til Skønsmænd i dette Tilfælde, om den Brug, som Bygningen eller Bygningsdelen har ved Siden af at være Forsamlingshus, er væsentlig eller ikke; det er umuligt, det kan den enkelte Branddirektør ikke gøres til Skønsmænd over; i saa Tilfælde vilde ogsaa Afgørelserne blive meget forskellige i de forskellige Distrikter. Afgørelsen maa træffes paa et Sted, centralt, og saa ser jeg i Virkeligheden ikke, at der er anden Vej at følge end den, at Spørgsmaalet om Fritagelse kommer til at foreligge for Generaldirektøren for Skattevæsenet, eventuelt for Finansministeren, og saaledes, at de, der mene sig urigtigt ansatte

til Bygningsafgift, klage. Jeg ser ikke, at der er nogen anden Maade, thi det at overlade Skønnet over, om der er Grund til Fritagelse for Bygningsafgift, til Branddirektørerne, vil jeg under ingen Omstændigheder indlade mig paa. Hvad Spørgsmaalet om Frimenighedskirkeres Fritagelse for Bygningsafgift angaar, da skal jeg næst at stadfæste, hvad den ærede Ordfører sagde, udtale, at der ikke i Forordningen af 1802 indeholdes noget bestemt for, at Kirker ere fritagne for Bygningsafgift. Naar de lige fra Forordningens Emanation have været fritagne, saa maa det enten være, fordi man har ment, at § 34 i Forordningen, der jo ganske vist hører til det Afsnit af Forordningen, som omhandler Købstadsbygninger, ogsaa analogt maatte finde sin Anvendelse paa Bygninger paa Landet — § 34 fritager jo offentlige Bygninger for Bygningsafgift — enten maa det være det, eller ogsaa maa det være det, at man har ment, at Kirkerne efter den Brug, der blev gjort af dem, det Formaal de tjente, ikke kunde eller burde paalægges Bygningsafgift. Det fattiste er, at lige fra Forordningens Straftæden 1802, har Folkekirkens Bygninger altid været fritagne for Bygningsafgift. Der var jo en lang Tid, hvor vi her i Landet ikke kendte andre Bygninger til Folkekirkens Brug end dem, der enten ligefrem tilhørte det offentlige, eller som vare de gamle Kirker, der fra Arilds Tid havde tjent til Folkekirkens Brug, men senere er der jo opstaaet mange andre Kirker, Valgmenighedernes Kirkebygninger blandt andet. For deres Vedkommende har man jo ikke kunnet gøre gældende, at det var offentlige Bygninger, Bygninger, der tilhørte det offentlige, men man har ment — Hjemmelen dertil kunde maatte være noget tvivlsom — at Analogien fra Fritagelsen for Folkekirkens gamle Bygninger ogsaa maatte føre til, at ny Bygninger, tjenende Folkekirken og anerkendte som saadanne, ogsaa maatte være bygningsafgiftsfri. Men derved er man ogsaa bleven staaende, og jeg ser ikke, hvor man i Forordningen af 1802 eller i den Anvendelse, Forordningen 1802 hidtil har faaet, vilde kunne finde nogen som helst Hjemmel til at gaa videre, til at fritage for Bygningsafgift de Frimenighedskirker, den ærede Ordfører omtalte, og som ikke ere anerkendte som Folkekirkens Kirker, hvor altsaa Anerkendelsen mangler, lige saa lidt som man kunde finde nogen Hjemmel til at kunne fritage lignende Bygninger for andre Trossamfund, hvad senten de ere her anerkendte Trossamfund eller ikke anerkendte Trossamfund. Enhver Hjemmel dertil vilde